

ΕΠΙΡΡΟΗ ΚΑΛΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ.

Λέγεται δι' ὃν Ἀγγλος Γουλιέλμος Μάρσος τετραετῆς τὴν ἡλικίαν ὄν, ἕνεκα μικροῦ τινος σφάλματος, ἐκλείσθη ὑπὸ τῆς τροφῆς του εἰς τὸ κελλάριον, ὅπου ἔμεινεν ἱκανὴν ὥραν μετὰ τὸ γεῦμά του. Ἡ τροφὴ ἐνθυμήθη ἐν τῷ μεταξὺ ὅτι ἐκεῖ ἦσαν τινὰ πινάκια μὲ πορτοκαλία, μῆλα καὶ ἄλλα γλυκύσματα, τὰ ὅποια τὸ παιδίον ἐμπόρει νὰ φθάσῃ. Ὅθεν ἔσπευσε πρὸς τὸ κελλάριον καὶ πλησιάσασα ἐκύτταξε δι' ἑνὸς παραθύρου ὅποια δ' ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς ἰδοῦσα τὸ πεινασμένον παιδίον, ἀτενίζον πρὸς τὰ ὀπωρικά μὲ τὰς χεῖρας ὀπισθεν, καὶ ἀκούσασα αὐτὸ νὰ λέγῃ, «Γουίλη δὲν πρέπει νὰ ἐγγίξῃς τὰ ὀπωρικά ἐκεῖνα — αὐτὰ δὲν εἶναι τοῦ Γουίλη!»

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΟΥΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ.

Ὁ μέγας Ἀγγλος μυθιστοριογράφος τοῦ αἰῶνός μας, Σκῶτ, ἔδωκε τὴν ἐπομένην συμβουλὴν εἰς τὸν υἱόν του. — «Ἀναγίνωσκε, ἀγαπητέ μου Κάρολε, τὰ ὠφελιμώτερα. Ὁ ἄνθρωπος διαφέρει ἀπὸ κτῆνη καὶ πτηνὰ μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι ἔχει τὰ μέσα τοῦ ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τὰς τῶν προγόνων αὐτοῦ γνώσεις. Ἡ χελιδὼν κτίζει τὴν αὐτὴν φωλεάν, τὴν ὅποιαν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἔκτισαν, καὶ τὸ στρουθίον δὲν κερδαίνει τίποτε ἀπὸ τὴν πείραν τῶν γεννητόρων του. Ὁ υἱὸς τοῦ σοφοῦ χοίρου, ἂν εἶχεν υἱὸν ἠθέλεν εἶσθαι ἅπλαυν κτῆνος, καλὸν μόνον διὰ τὰ χοιρομήριά του. Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν ἄνθρωπον. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν διέτρεβον εἰς σπῆ-

λαια καὶ σκηνάς, ἐκεῖ ὅπου ἡμεῖς κατασκευάζομεν παλάτια διὰ τοὺς πλουσίους καὶ ἀναπαυτικὰ καλύβας διὰ τοὺς πτωχοὺς· διατί δὲ τοῦτο; διότι ἔχομεν τὴν δύναμιν, θεωροῦντες τὰ παρελθόντα, νὰ ἐπιβελτιώσωμεν τὰς βελτιώσεις τῶν προγόνων ἡμῶν, καὶ ν' ἀποφεύγωμεν τὰ σφάλματά των. Ἀλλὰ πρὸς κατόρθωσιν τοῦτου ἀπαιτεῖται ἡ σπουδὴ τῆς ἱστορίας, καὶ ἡ σύγκρισις αὐτῆς μὲ τὰ γενόμενα.»

ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

Ἐὰν ἐπιθυμῇς τὰ χεῖλη σου νὰ μὴ σφάλλουν, εἰς πέντε πράγματα πρέπει νὰ προσέχῃς· περὶ ποῖου ὁμιλεῖς· πρὸς ποῖον πῶς· ποῦ καὶ πότε.

— Τὰ καλὰ παιδιά εἰμποροῦν νὰ γείνουν πολὺ ὠφέλιμα καὶ ἂν ᾔναι πολὺ μικρά.

ΦΙΛΟΦΡΟΣΥΝΗ.

Πολλὰ παιδιά καὶ κοράσια ἀρέσκονται νὰ μάλουν καὶ νὰ θυμόνουν, ἀλλὰ τὰ καλὰ παιδιά εἶναι πολὺ φιλόφρονα τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο καὶ ἕκαστον προσπαθεῖ νὰ κάμῃ τὸ ἄλλο εὐτυχές.

Ὡς τὰ φυτὰ τὸν στόμαχον πρόσχε νὰ ποτίζῃς, Ἀλλὰ ποτὲ μὲ πλημονὴν νὰ μὴ καταποντίζῃς· Τὴν ζωὴν καὶ τὴν υἰεῖαν συντηρεῖ μὲν ἡ τροφή· Κατατρώχει δὲ καὶ κόπτει αἰωνίως ἡ τρυφή· Δὲν τρέφουσι τὸν ἄνθρωπον ὅσα ἀποθηκεύει, Ἀλλ' ὅσα εὐκολώτερα ὁ στόμαχος χωνεύει· Ὅσοι τοῦ Βάκχου τὸν χυλὸν πίνουσι μ' ἀμετρίαν, Οὗτοι θὰ ὑποφέρωσι χολῶν τὴν τιμωρίαν, Ποδάγραν καὶ παράλυσιν καὶ τὴν ἀποπληξίαν. Εἰς δὲ τὴν οἰκογένειαν φέρουσι δυστυχίαν. Ἐχων τοὺς πόδας σε ζεσοὺς, τὴν κεφαλὴν δὲ κρύαν, Καὶ τὴν κοιλίαν ἐλαφρὰν, ἱατροῦ δὲν ἔχεις χρεῖαν. Ἀδύνατον εἶναι ποτὲ λαὸς νὰ συνειθίσῃ Προθύμως καὶ ἐπιμελῶς τὸ μέλλον νὰ φροντίσῃ, Ἄν ἴσως ᾔν' ἀδέσβαιος τοῦ ὅτι αἱ σπουδαί του, Οἱ κόποι του οἱ τίμοι καὶ αἱ προσπάθειά του, Θὰ λάβουν ἔκθασιν καλὴν καὶ ὠφέλειαν τελείαν, Καὶ νὰ προσμένῃ μάλιστα καλὴν ἀντιμισθίαν· Καὶ ὅτι ὅς' ἀπέκτῃς καὶ ὅσα ἀποκτήσῃ, Δικαίᾳ νομοθέτησις θέλει τὰ ἀσφαλίσει.